

Pony Tím

Poník nesmie odísť

Pride Anna
o svojho
ponika?

Jeanne Betancourt

Pony Tím

Poník nesmie odísť

Jeanne Betancourt

Ilustroval Robert S. Brown

VYDAVATEĽSTVO
ARKUS

PONY PALS 2: A Pony for Keeps
Copyright © 1995 by Jeanne Betancourt
Illustrations copyright © 1995 by Scholastic Inc.
All rights reserved. Published by arrangement with
Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, NY 10012, USA

Translation © by Tomáš Mečíř, 2013
Slovak edition © by ARKUS, 2013

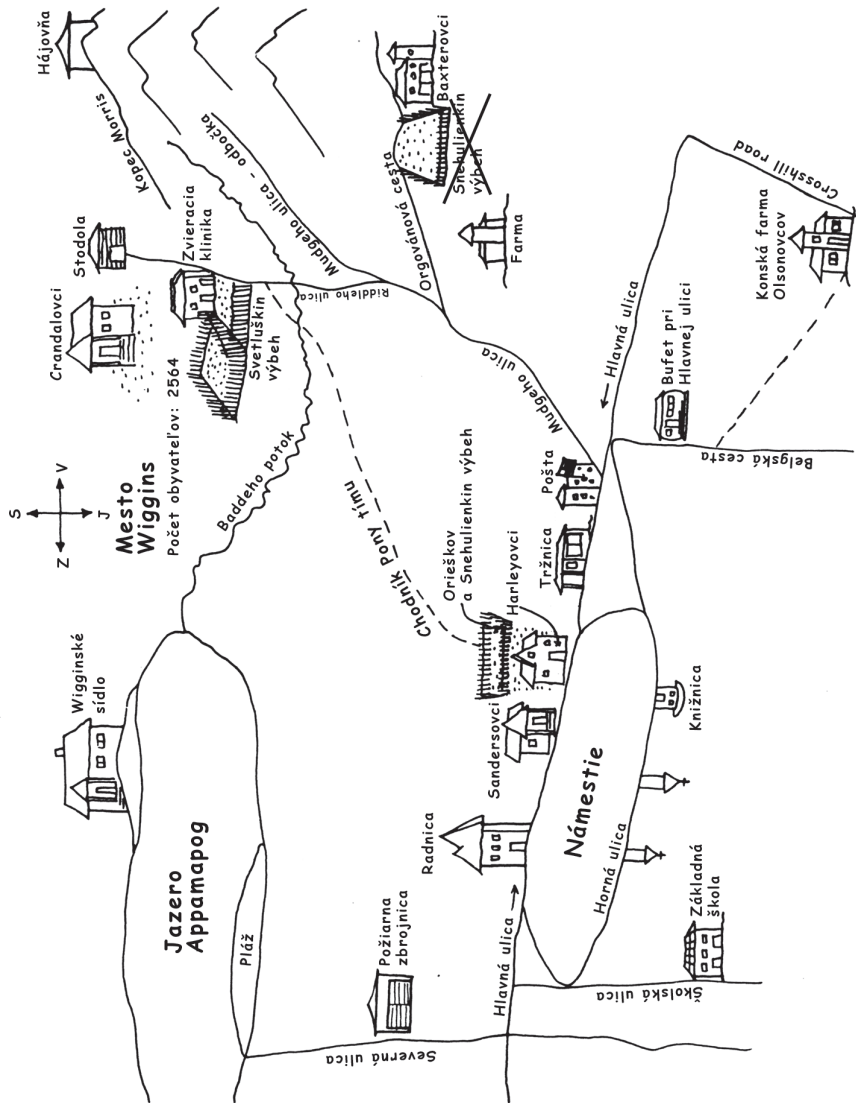
Z anglického originálu A Pony for Keeps,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Scholastic Inc. v roku 1995,
preložil Tomáš Mečíř.
Vydal ARKUS, s.r.o., Senica, v roku 2013
ako svoju 295. publikáciu.
Prvé vydanie

Aktuálny zoznam našich publikácií s možnosťou objednávok
nájdete na internetovej adrese:
www.vydarkus.eu

Pre Aniku Marissu Murray

Autorka ďakuje Elvii Gignouxovej za to, že sa s ňou tak štedro podelila o svoje celoživotné skúsenosti a lásku ku koňom.

Vďaka patrí i Shirley Kokeshovej a dievčatám z piateho ročníka Kildonanskej základnej školy, osobitne Hannah Charlapovej.

Žena v červenom

Anna Harleyová vzpriamene sedela v sedle. Ponad hlavu poníka sa pozerala na svoje dve priateľky i na cestičku pred sebou. Anna rada jazdila po chodníku Pony tímu. Dnešný deň bude skvelý, pomyslela si. Budem v pohode a na svoj problém si ani len nespomeniem.

Vždy, keď sa Pony tím vybral von so svojimi poníkmi, dievčatá sa na vedúcej pozícii striedali. V toto slnečné zimné ráno išla ako prvá Pam Crandalová na svojom vysokom gaštanovom poníkovi, Svetluške. Nasledovala Lulu Sandersová na Snehulienke. A za ňou bola Anna na svojom

malom čiernohnedom shetlandskom poníkovi, Oriškovi.

Pony tím dorazil na dlhý rovný úsek chodníka. Pam popchla Svetlušku do klusu a potom do cvalu. Lulu na Snehulienke taktiež zrýchlila. Anna pritlačila nohy o Oriškove boky. „Pod', Orišok,“ vyzvala ho. „Rýchlejšie.“

Lenže Orišok namiesto toho spomalil.

Anna trpezlivo čakala, kým sa rozhodne, či chce držať tempo s ostatnými.

Orišok odrazu zafňkal a vyrazil dopredu tak rýchlo, až sa Anny zmocnil pocit, že sa vyšplhajú priamo Snehulienke na chrbát. „Hej,“ zavolala Anna, posunula sa v sedle a zatiahla za opraty. Lenže ako zvyčajne, Orišok zastal až vtedy, keď sa *on* rozhodol, že je čas zastať.

Lulu obrátila Snehulienku smerom k Anne a Oriškovi. „Orišok dnes znovu šéfuje?“ spýtala sa Lulu.

Anna sa trochu zahanbila, že existujú situácie, kedy svojho poníka nedokáže ovládať. No usmiala sa a odvetila: „Tak ako vždy.“

Pam obrátila Svetlušku smerom k zvyšku Pony tímu. „Pod'me až k Wigginskému sídlu,“ navrhla vzrušene. Ukázala na medzeru medzi stromami. „Môžeme tam jazdiť po chodníku.“ Svetluška prestúpila z nohy na nohu a zaerdžala, akoby chcela dať najavo svoj súhlas.

„Ale pozri,“ zvolala Lulu, „sú tam nové cedule s nápisom *Zákaz vstupu*.“

„Tie platia pre poľovníkov, povedala Pam. „Nie pre decká na poníkoch.“

„Tieto jazdecké chodníky sú skvelé,“ dodala Lulu. „Bola to zábava, keď sme tam boli minule.“

Anna preniesla pohľad z Pam na Lulu. „Vy by ste s tými poníkmi len skákali,“ povedala.

„Teraz sú tie najlepšie podmienky na skákanie, aké sme túto zimu mali,“ vyhlásila Pam. „Nijaký sneh. Nijaký ľad. Nijaké blato.“

Lulu sa naklonila a pohladkala Snehulienku po hladkej bielej šiji. „Snehulienka zbožňuje skákanie.“

„Tak pod', Anna,“ povedala Pam. „Možno dnes začne skákať aj Oriešok.“

Lulu sa načiahla a cez čiernu hrivu poškrabkala Oriška po krku. „Všetci vieme, že to dokážeš, Orišok,“ poznamenala.

„Okej,“ súhlasila napokon Anna. „Pod'me.“

Hoci Orišok skákať nechcel, Anne sa jazda po chodníkoch páčila. Jej malý poník mal istý krok a bol bystrý. S obľubou si hľadal cestu okolo spadnutých brvien, ktoré Svetluška a Snehulienka preskakovali. Na tomto poníkovi by som mohla ísť skoro všade, pomyslela si Anna. Je múdry a odvážny. Komu záleží na tom, že nechce skákať?

Pony tím vošiel na pozemok, ktorý patril k Wigginskému sídlu, hlbšie než kedykoľvek predtým. Po nejakom čase dievčatá z poníkov zosadli a nechali ich, aby sa napili sa z Baddeho potoka. Cez stromy bez lístia videli v diaľke Wigginské sídlo.

„Tá wigginská pani musí byť dosť čudná, keď žije v takej veľkej budove úplne sama,“ poznamenala Anna. „Počula som, že je tam dvadsaťsedem izieb, a k tomu ešte aj kúpeľne.“

„Stavím sa, že odtiaľ nevyšla už dvadsaťsedem rokov,“ tipovala Lulu.

„A má aspoň dvadsaťsedem mačiek,“ dodala Pam.

„A nekúpala sa už dvadsaťsedem týždňov,“ žartovala Anna. „A neumývala si ani zuby.“

„Nechutné!“ zvolali všetky. Pony tím sa rozchichotal.

Anna sa odrazu prestala smiať. „Zaujímalo by ma, čo by spravila, keby nás tu našla?“

„Asi by nás zajala,“ doberala si ju Pam. „Ako Hansel a Gretel.“

Lulu sa zachechtala ako bosorka. „Všetky vás zjem, krásavice.“

„Aha!“ zašepkala Anna. „Niektorí vychádzajú zo stodoly na koni. *Pozrite sa.*“

Anna ukázala smerom k vzdialenému objektu. Dokázali rozoznať, že je to jazdec oblečený v červenom, ktorý sedí na veľkom čiernom koni.

„Stavím sa, že je to ona,“ povedala Lulu.

„A ide smerom k nám,“ dodala Pam. „Podme odtiaľto.“

Dievčatá rýchlo vysadli na poníky a cválali smerom k chodníku Pony tímu.

Hoci Oriešok bol z nich najmenší, dokázal držať krok so Snehulienkou i Svetluškou. Kým cválali, Anna si pomyslela – Oriešok, keď je to naozaj dôležité, vždy pre mňa spravíš úplne všetko.

Keď dievčatá dorazili na chodník Pony tímu, Anna a Lulu sa rozlúčili s Pam. Lesný chodník spájal Orieškov a Snehulienkin výbeh so Svetluškiným.

Pam na Svetluške zamierila k ich domu na severnom konci chodníka Pony tímu. Anna a Lulu jej zakývali a potom sa s poníkmi pohli ďalej. „Dnes napíšem Reme Baxterovej a poviem jej, že sme trénovali skákanie,“ povedala Lulu.

Anna si spomenula, ako Pony tím pomáhal Snehulienke zotaviť sa z následkov tej hroznej nehody. A ako potom spolu pracovali na tom, aby Remu Baxterovú a jej rodičov presvedčili, aby dovolili Lulu starať sa o Snehulienku.

„Nie je v poriadku, že jej musíš písať všetky tie veci,“ podotkla Anna. „Je to niečo také, ako keby ti Rema dávala domáce úlohy. Mala by ti byť

jednoducho vd'áčná, že si Snehulienke zachránila život.“

„Ale to ona je,“ namietla Lulu. „Preto mi aj dovolila, aby som sa starala o Snehulienku, kým sa nevráti z internátnej školy.“

„Ako mohla Rema Snehulienku opustiť len preto, aby mohla chodiť do inej školy?“ spýtala sa Anna.

„Možno je tá škola naozaj dobrá a ona rada študuje, alebo niečo také,“ mienila Lulu.

Anna si nedokázala predstaviť, že by sa kvôli škole vzdala Oriška. Potom si spomenula na problém, na ktorý sa jej počas celého dnešného rána podarilo zabudnúť. Len čo sa jej v mysli znova vynorila celá tá hrozná pravda, do očí jej vhrkli slzy. Aj *ona* sa bude musieť vzdať *svojho* poníka kvôli škole. Akurát v jej prípade bolo problémom to, že školu nenávidí, a nie to, že ju má rada.